

plejerskers Sag, der er ansatte paa Blegdams hospitalet, og hvis Boligforhold er saa daarlige, at der vel var Grund til at tale om dem her. Hun havde Borgmesterens Ord for, at der skulde blive gjort noget for disse Kvinder, men det gjorde hende ondt at maatte sige, at der indtil Dato ikke er sket den mindste Forandring. Hun vilde anbefale et Andragende fra »Dansk Kvindesamfund« om at ansætte Kvinder i Politiets Tjeneste, hvilket med Held var prøvet flere Steder i Udlandet. . . .

Fru Arenholt (Radik.) havde under Behandlingen i Fjor henstillet til Borgmestrene for 3. og 4. Afdeling at overveje Muligheden for i større Udstrækning at ansætte Kvinder i Stillinger under Kommunen. Hendes Ønske hidrørte dels fra Ønsket om at lette de selverhvervende Kvinders Adgangen til Arbejde og til en tilfredsstillende Løn, dels fra Ønsket om at ansætte Kvinder saadanne Stillinger, der af humane Grunde kræver Kvinder. Beretninger fra Kommunalbestyrelserne Landet over viser, at de kvindelige Medlemmer med særlig Forkærlighed og Energi har kastet sig over Forsørgelsesvæsenet. Som Medlemmer af eller Formænd for Fattigudvalgene har de evnet at afskaffe megen gammel Slendrian, som har har kostet mange Penge uden at gøre tilsvarende Nytte. Endvidere har de forstaaet at stille sig i et langt personligere Forhold til deres Fattige, end det har været muligt for deres mandlige Forgængere. I en saa stor Kommune som København er det jo desværre umuligt for den enkelte Borgerrepræsentant at komme paa nærmere Hold af de enkelte Mennesker, der søger Hjælp. Kommunen har jo sine Kredsinspektører og Distriktsforstandere, men hun var af den Mening, at den Tone, som gennemgaaende hersker paa Distriktskontorerne, uden Skade for nogen af Parterne kunde blidgøres og personliggøres ved kvindelig Medvirken. Paa disse Kontorer kommer der daglig en Mængde Enker, fraskilte, forladte og ugifte Mødre, og det vilde være rimeligt og human, om disse Kvinder fandt

en Kvinde, med hvem de kunde tale og raadføre sig.

Hun vilde udtale sin Glæde over, at den kommunale Sygepleje i Hjemmene var bleven udvidet i det forløbne Aar. Den er iværksat dels for at skaffe bedre Pleje, dels for at undgaa Hospitalsindlæggelse, hvor en saadan ikke er absolut nødvendig, hvis man kan skaffe gamle, enligstillede Mennesker den fornødne Pleje i Hjemmene. Diakonisserne udfører her et værdifuldt og paa skønnelsesværdigt Arbejde med saa smaa Midler, at det vilde være ønskeligt, om man paa dette Punkt vilde give nogenlunde rundeligt.

Hun fremhævede i Begyndelsen af sin Tale, at der var Omraader, hvor man af humane Grunde burde anvende Kvinder. Humane Grunde kræver, at der ansættes Kvinder i Politiets Tjeneste først og fremmest under Sædelighedspolitiet, men ogsaa i Ordenspolitiet. I mange Byer baade i Norge, Sverige, Finland og Tyskland er der ansat kvindeligt Politi. Hun anbefalede varmt »Dansk Kvindesamfund«s Andragende. Som tilhørende en Gruppe, der fra første Færd loyalt har taget Konsekvenserne af den nye kommunale Valglov, som gav Kvinderne kommunal Valgret, takkede hun Rode, fordi hans Ønske om en Udvidelse af Borgerrepræsentationens Medlemsantal bl. a. var motiveret ved Ønsket om en Forøgelse af de kvindelige Repræsentanters Antal og Indflydelse. Hun vilde haabe, at det maa ske i en nær Fremtid, og at det da vil blive muligt for de kvindelige Medlemmer i Forsamlingen at blive repræsenterede i Budgetudvalget. Hun vilde ønske det for Kvindernes egen Skyld, og hun vilde ønske det for Budgettets Skyld. Desværre har jo ingen af de større Grupper, som besætter flere Pladser i Budgetudvalget følt sig beføjet til at sætte en Kvinde ind. Hun vilde haabe, at det ialfald vilde ske, naar Medlemsantallet blev forøget.

Frederiksberg Kommune.

Under Diskussionen om Kommunens Tilskud til de Arbejdsløse udtalte:

Frk. Branth (H.). De Oplysninger, der foreligger kan ikke siges at beret-

tige til at tale om ekstraordinær Hjælp endsige bebyrde Kommunen med ekstraordinære Udgifter under de trykkede økonomiske Kaar, hvorunder den lever, men ikke alene af økonomiske Grunde, men førstog fremmest af sociale Grunde, vil jeg hævde, at Andragendet bør afvises. Ifald Kommunen vilde indrømme, at den var pligtig til at vedblive med ekstraordinær Hjælp til de Arbejdsløse, vilde den skabe et Præcedens for, at det offentlige alene sidder inde med Ansvar for Arbejdernes Forsørgelse. Men for en Kommune er det nødvendigt, at Borgerne hver for sig er bevidste at være ansvarlige for sin Del i Kampen for Tilværelsen. Det skal slaas fast, at Arbejderne i den gode Tid maa sikre sig mod eventuelle daarlige Tider, dels ved at være fornuftige Husholdere og dels ved Forsikring. . . .

Vil Arbejderne ikke i den gode Tid tænke paa eventuelle daarlige Tider, maa de — saavel som andre — tage Skade for Hjemgæld, og naar de er kørt fast, benytte sig af den Ret, som Grundlovens § 84 hjemler dem — at henvende sig til Fattigvæsenet. Dette Forlangende er ikke inhumant, tværtimod. Fattigvæsenet er en human og retfærdig Institution, thi den erkender, at Mennesker, der er i Nød, skal hjælpes og understøttes, hvorfor den virker som rentefri Laanekasse, indtil Vedkommende kan tilbagebetale sin Gæld, men fastslaar samtidig, at den, der ikke kan klare for sig selv, ej heller skal have Ret til Indflydelse paa, hvem der skal styre Stat og Kommune, før Gælden er afviklet. . . .

Ved denne Lejlighed vil jeg gerne hævde, at den Arbejdsmand, der har 1000—1200 Kr. i aarlig Indtægt, i Forhold ikke er daarligere stillet end den Embedsmand, der har større Indtægt, da sidstnævnte paa mange Maader har flere Forpligtelser i Samfundet. Jeg skal slutte med en Opfordring til Forsamlingen om at afvise Andragendet.

Frk. Brandths Bemærkninger blev kraftigt imødegaaet af flere Talere; vi skal referere nogle enkelte af de fremkomne Udtalelser:

Niels Petersen (Rad.). Man skulde